

Hogeschool voor techniek, economie en cultuur Leipzig
Studie generale en afdeling techniekgeschiedenis
Prof. Dr. Hans-Ulrich Niemitz

PF 301166, 04251 Leipzig
Tel: 0341/3076-6219

Fax: 0341/3076-6456

Karl-Liebknecht-Straße 132, 04277 Leipzig
Mail: niemitz@r.htwk-leipzig.de

H.-U. Niemitz, HTWK Leipzig, PF 301166, 04251 Leipzig

Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer
Camino Urique 69 / Apdo. 209
E - 29 120 Alhaurin el Grande

18.8.2003

Betreft: **rapport tot de Nieuwe Geneeskunde / 8 bladzijden** / (Bericht-Hamer-030818)

Rapport tot de NIEUWE GENEESKUNDE

van Prof. Dr. Hans-Ulrich Niemitz,
HTWK Leipzig / Studie algemeen.
Beroepsgebied: geschiedenis en ethiek
van techniek en natuurwetenschappen

De aanvragen - aanleiding tot het verslag

Met de brief van 23 juli 2003 verzocht mij Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer om de "natuurwetenschappelijke beantwoording" van drie vragen. De vragen luiden:

1. Kan en mag het zijn, dat een geneeskunde (academische geneeskunde), die enkel op hypothesen is gebaseerd, zich hoogdravend "wetenschappelijk" noemt, alhoewel er nog nooit een verificatie heeft plaatsgevonden?
2. Kan en moet men daartegen niet de Germaanse Nieuwe Geneeskunde, die geen enkele hypothese heeft, alleen op grond van de voorgelegde 30 verificatie-oorkonden als wetenschappelijk en naar beste weten juist benoemen?
3. Is het in de natuurwetenschap niet regel en voldoende, al één enkele verificatie te doorstaan, om de juistheid (hier: de Nieuwe Geneeskunde) te bewijzen?

Inleiding

In wezen stelt Hamer twee vragen, die in het navolgende alleen betrokken op het kankergebeuren worden beantwoord, alhoewel de Nieuwe Geneeskunde algemeen voor "ziekten", psychosen en spontane misdaden verklaring en theorie biedt.

- A) Is de academische geneeskunde wetenschappelijk en juist?
- B) Is de Nieuwe Geneeskunde wetenschappelijk en juist?

Tot A) De academische geneeskunde bedient zich weliswaar van wetenschappelijke methoden (bv. observatie, statistiek), is echter vanwege haar vele hypothesen, dus (niet bewezen) vermoedens noch een wetenschap (want alleen wetenschappelijke methoden gebruiken is niet voldoende, om "wetenschap" dan wel wetenschapper te zijn), nog te zwijgen van een natuurwetenschap. Ze heeft geen hypothese-vrije theorie van het biologische gebeuren bij de individuele "zieke mens". De academische geneeskunde kan haar kankerpatiënten enkel uit statistiek gewonnen overlevingswaarschijnelijkheden noemen. Ze neigt typisch genoeg van geval tot geval tot lege therapeutische beloftes, vertwijfelingsdaden ("lotterijspelen") en "experimenten". En spontane genezingen blijven onbegrepen.

In de Tagesspiegel van 12/22/2001 verscheen kort voor de dood van de 'Beatles' Harrison de volgende notitie:

"George Harrison (58) gaat het na een radicale betralingstherapie in New York blijkbaar beter. Dat berichtte "Mail on Sunday". De nieuwe omstreden therapie is door de arts zelf als een 'lotterijspel' omschreven." Dus: Een van de bekendste en rijkste personen lukt het niet, een kankertherapie te krijgen, die geen lotterijspel is. Hoe is dat te verklaren? Toch enkel zo, dat de academische geneeskunde geen therapie heeft aan te bieden, die geen lotterijspel is.

Dus, de academische geneeskunde is onwetenschappelijk en begrijpt zo goed als niets, nog niet eens spontane genezingen. De academische geneeskunde is geen wetenschap. Ze is niet juist, dus moet naar beste menselijke begrip als onjuist worden omschreven.

tot B) De Nieuwe Geneeskunde heeft een wetenschappelijke en hypothese-vrije en daarmee controleerbare (dus potentieel falsificeerbare - zie voor meer detail in het eigenlijke verslag) theorie dan wel model van het kankerproces dan wel algemeen van "ziekten". Ze kan voor elk geval op zich - en dat controleerbaar en daarmee vrij van hypothesen (en vanzelfsprekend na een exacte anamnese) - het gebeuren wetenschappelijk verklaren. Omdat het proces vanuit de theorie voorspelbaar is, kunnen van geval tot geval toegesneden en daarmee wetenschappelijk gefundeerde therapievoorstellen worden gemaakt. (Eventueel tijdens de therapie optredende complicaties kunnen worden begrepen en de therapie kan daarop worden ingesteld. Dit dient vermeld te worden, omdat Hamer van vele pers-organen in de schoenen geschoven wordt, dat hij zichzelf een wondergenezer zou noemen en een genezing zou garanderen. Men dient te bedenken: Een nieuwe kanker veroorzakende conflict-schok kan geen arts in de wereld voorspellen en daarmee verhinderen: men kan echter een situatie scheppen - en Hamer verlangt dat voor zijn patiënten -, waarin nieuwe conflict-schokken worden vermeden.)

Dus: De Nieuwe Geneeskunde is wetenschappelijk en vervult de natuurwetenschappelijke criteria juist. De Nieuwe Geneeskunde is een wetenschap en bovendien de meest zekere methode, om mensen met kanker te genezen.

Tot vraag 1:

Wetenschap

Het is niet geheel onomstreden, wat wetenschap is of zou moeten zijn. In het lexicon (Brockhaus Encyclopedie 2001) is te lezen: "**Wetenschap** ..., de essentie van menselijk weten van een epoche ...; een totaliteit van inzichten, die zich op een onderwerpsgebied betrekken en in een gemotiveerde samenhang staan

Methodisch karakteriseert de wetenschap een dekkend, in een gemotiveerde samenhang van zinnen gestelde en daarmee intersubjectief communiceerbare en controleerbare kennis, dat bepaalde wetenschappelijke criteria (bv. algemeen geldend, systematiseerbaarheid) volgt." De onzekerheid van de verklaring toont zich in een cirkel: wetenschap moet wetenschappelijke criteria volgen. Evenwel is duidelijk: "wetenschappelijk" meent, over een weten - inhoudelijk en methodisch - te vervoegen, dat uit controleerbare uitspraken (of "zinnen") bestaat.

Wetenschap produceert controleerbare uitspraken

Een uitspraak of een systeem van **uitspraken kunnen enkel dan als wetenschappelijk gelden, als** deze uitspraak dan wel **deze uitspraken de mogelijkheid bieden, ze te falsificeren**, dat wil zeggen in gewone taal, te controleren, of ze onjuist zijn. De exacte natuurwetenschappen heten daarom exact, omdat ze enkel uitspraken doen, die door experimenten in principe op elk tijdstip en op elke plaats gefalsificeerd (of : op juistheid getest) kunnen worden. Niet iedere natuurwetenschap berust enkel op experimenten, dan wel kan enkel op experimenten berusten. De biologie bijvoorbeeld en dientengevolge ook de geneeskunde moeten zich verregaand op observaties van "natuurlijke" aflopen baseren. Deze observaties kunnen dan, als de omgevingsvoorwaarden bij de betreffende observaties hetzelfde zijn, als observaties van experimenten worden gebruikt.

Omdat in de regel de academische geneeskunde op en voor elk afzonderlijk geval niet potentieel falsificeerbare uitspraken doet, trekt ze zich terug tot de statistiek. Statistiek is wiskunde, is daarmee wetenschap, is echter geen natuurwetenschap. (Overigens wordt daarmee het hoogste doel van therapeutische arbeid gemist, namelijk de patiënt voor zijn "individuele geval" buiten de menselijke hulp, wetenschappelijk te kunnen helpen. Voorbeeld: De academische medicus noemt de kankerpatiënt overlevingswaarschijnlijkheden. De patiënt kan niet worden gezegd, wat hij moet doen, om "gezond" te worden.)

Hypothesen zijn nog niet geteste of helemaal niet te testen uitspraken

Indien men enkel uitspraken kan doen, die (nog) niet de mogelijkheid bieden, ze te falsificeren, spreekt men van **hypothesen**. In de volksmond is een hypothese een insinuatie en in de wetenschapstheorie in principe ook, namelijk een uitspraak, waarvan de waarheid nog niet vaststaat, die echter als aanname dient, van waaruit theorieën en prognoses

worden afgeleid (zie Brockhaus Encyclopedie 2001). Als Isaac Newton zijn graviteitstheorie voorstelde en hem werd gevraagd, van waar die graviteit dan wel zou komen, zei hij: "Ik stel geen hypothesen." Daarmee bedoelde hij, dat een ieder de juistheid van de door hem opgestelde gravitatiewet zou kunnen controleren (dan wel modern: zou kunnen proberen, het te falsificeren) en dat het een andere zaak zou zijn, de gravitatie te verklaren. Omdat dit hem niet gelukt zou zijn (hij kon dus daartoe geen uitspraak vinden, die de mogelijkheid bood, ze te falsificeren), zei hij dus, dat dit de wetenschappergeneraties na hem dat mochten uitzoeken, wat hun tot op heden overigens nog niet is gelukt.

Nieuwe geneeskunde, academische geneeskunde en (niet) falsificeerbare uitspraken

Overeenkomstig dit wetenschapsinzicht zegt Dr. hamer, dat hij geen hypothesen geeft. Dat, wat hij verklaart, zou op elk moment aan elk willekeurige persoon (dus aan elk individueel geval) te controleren zijn, waarbij kanker dan wel kanker-equivalente "ziekten" zouden zijn gediagnosticeerd. Dat betekent, dat er hier de mogelijkheid is, zijn uitspraken aan elk individueel geval te falsificeren (op juistheid te controleren). Bijvoorbeeld de hypothese van de academische geneeskunde, dat er een immuunsysteem zou bestaan, is een niet falsificeerbare uitspraak. Het immuunsysteem heeft tot op heden nog niemand direct kunnen observeren. Er worden weliswaar uit de hypothese "immuunsysteem" (dus de insinuatie, dat er een zou zijn) theorieën en prognoses geconstrueerd en deze waarneembare "feiten" toegedeeld, die als bevestiging gelden. Echter wordt niet in aanmerking genomen, dat deze feiten ook ter bevestiging van andere uitspraken zouden kunnen dienen. (Opmerking: wetenschappelijk kunnen er enkel falsificeringen en geen bevestigingen zijn). De academische geneeskunde erkent niet, dat de hypothese "immuunsysteem" in het geheel niet falsificeerbaar is, dus uiteindelijk geen wetenschappelijke uitspraak voorstelt. Of microben vanwege het instorten van het immuunsysteem in het lichaam actief kunnen worden (zo ziet het de academische geneeskunde en ze kan voor het individuele geval het ogenblik van het actief worden niet voorspellen en daarmee "logisch" motiveren, maar logisch betekend niet automatisch waar of werkelijk; sprookjes zijn ook logisch, omdat ze anders niet te vertellen zijn; maximaal komt de academische geneeskunde tot statistische uitspraken) of microben vanwege een inschakelbevel van de hersenen, dan wel het organisme, die juist een "noodprogramma" laat lopen, actief zijn (zo ziet de Nieuwe Geneeskunde het - ze kan het ogenblik van het actief worden voor het individuele geval voorspellen en ook motiveren: het is de start van het tweede gedeelte van een noodprogramma: de Nieuwe Geneeskunde heeft een psycho-biologisch model van het organisme en heeft daarom geen statistiek nodig), betekent, dat de Nieuwe Geneeskunde met betrekking tot de microben en hun actief worden potentieel falsificeerbare uitspraken produceert, de academische geneeskunde dit echter niet kan. In de omgangstaal zou men moeten zeggen, de academische geneeskunde levert een niet concrete brij van pseudologische, dus sprookjesachtige en niet controleerbare uitspraken (ze is onwetenschappelijk), de Nieuwe Geneeskunde daarentegen biedt een concrete structuur van logische en aan de werkelijkheid testbare uitspraken (ze is wetenschappelijk).

Het probleem "verificatie"

In de eerste vraag wordt beweerd, dat de academische geneeskunde enkel op hypothesen is gebaseerd en dat nog nooit een enkele verificatie van haar hypothesen heeft plaatsgevonden. Is dat zo? Men moet zeggen: Het is nog veel erger. Zoals reeds is uitgelegd, lukt het de academische geneeskunde in de verste verte niet, falsificeerbare uitspraken te produceren (en verliest daarmee in z'n geheel haar aanspraak, "wetenschappelijk" te zijn). Daarmee is een "verificatie" - wat het dan ook zou zijn (het wordt bij de behandeling van de derde vraag uitvoerig uitgelegd, wat het zou kunnen zijn)- per se onmogelijk. Heel kort gezegd betekent "verificatie" een systeem van uitspraken (en het daarmee verbonden model) als waar, dan wel juist of bevestigd te erkennen en dienovereenkomstig te handelen (in de geneeskunde zou dat betekenen, overeenkomstig te behandelen). "Verificatie" is dus een ethische, daarmee maatschappelijk-politiek en uiteindelijk juridische vraag, dan wel aangelegenheid.

Resultaat tot vraag 1

De academische geneeskunde mag zich niet natuurwetenschappelijk noemen, omdat ze ofwel enkel uitspraken heeft aan te bieden, die niet de mogelijkheid bieden, ze te falsificeren, of ze verwickeld zich al van te voren in onoplosbare tegenspraken. De Nieuwe Geneeskunde is natuurwetenschappelijk, omdat ze een psycho-biologisch model biedt, van waaruit uitspraken zijn af te leiden, die de mogelijkheid bieden, ze te falsificeren. Omdat tot nu toe nog geen uitspraak van de Nieuwe Geneeskunde kon worden gefalsificeerd, moet de Nieuwe Geneeskunde op z'n minst voor wetenschappelijker worden verklaard als de academische geneeskunde, die nog net hoogstens statistisch kan werken (dus geen wetenschappelijke uitspraken voor het individuele geval kan doen!), en er moet worden vastgesteld: De academische geneeskunde is geen natuurwetenschap - noch inhoudelijk, noch methodisch.

Tot Vraag 2:

Het antwoord luidt: Ja, de Nieuwe Geneeskunde is juist. Belangrijk op te merken - en dat wordt in de beantwoording van de derde vraag uitgevoerd -, ze "naar beste weten" als juist te omschrijven (wat een ethische vraag is). Dus: De uitspraken van de Nieuwe Geneeskunde staan in een motiverings-samenhang, die intersubjectief cummunicerbaar en op het individuele geval controleerbaar is, dus aan natuur-wetenschappelijke criteria voldoet (bv algemeen-geldigheid, systematiseerbaarheid, prognosemogelijkheid, gemotiveerd verklarende beschrijving van afgelopen processen, falsificeerbaarheid).

Resultaat tot vraag 2

Ja, de Nieuwe Geneeskunde is juist.

Tot vraag 3:

Bij vraag 3 moet men terugvragen: voldoende waarvoor? Voor de bevestiging van de juistheid? Daartoe is in de beantwoording van vraag 2 al alles gezegd (ja, de Nieuwe Geneeskunde is juist). Streng wetenschappelijk geldt, dat verificaties nooit voldoen. Dus laat zuiver "wetenschappelijk" deze vraag zich niet beantwoorden, omdat de beslissing daarover, of een theorie "geverifieerd" is, uiteindelijk nooit definitief kan worden beslist. Want elke theorie heeft modelkarakter. En daarmee kan een theorie nooit met de werkelijkheid volledig overeenkomen. Als dit het geval zou zijn, dan zou het model de werkelijkheid zijn en daarmee geen model meer. Als nu een theorie over langere tijd niet kan worden gefalsificeerd en als de concurrerende theorieën, dan wel hun toepassingen (hier therapieën) slechtere resultaten tonen als de nieuwe theorie, dan **moet de nieuwe theorie worden erkend** - dat is een vraag van de wetenschappelijke en ethische redelijkheid, fairheid en eerlijkheid. De nieuwe theorie moet worden toegelaten als verklaring en ze moet worden toegelaten voor de toepassing bij praktische problemen, dus de patiënten moeten vrij kunnen beslissen. In het geval van de Nieuwe Geneeskunde betekent dat: **De "academische geneeskunde", dan wel onze samenleving moet de Nieuwe Geneeskunde ruimte geven.**

Opmerking: Wat zijn feiten? Voorbeeld metastase: feit of hypothese?

Vervolgens een opmerking tot het vaak ideologische karakter van de "feiten", dan wel de "juistheid": Wat de mensen voor de erkenning van het Copernicaanse systeem juist en een feit leek te zijn, was dat de zon 's avonds onder ging. Het model - de aarde als zwevende schijf in het midden van de wereld en de hemellichamen elk op een kogelvormige en glasachtige hemelbol bevestigd, die allemaal samen de aarde omhullen en zich om de aarde draaien - maakte het aanschouwelijk. Vandaag weten bijna alle mensen het beter, maar ook alleen, omdat het hun van kinds aan zo is verteld. Het woord "zonsondergang" gebruiken we tot op heden, hoewel het niet met de feiten overeenkomt. Dit woord sleept het oude verkeerde model nog met zich mee. Dat is echter geen schande, omdat "een ieder" toch weet, hoe het werkelijk is.

Met het begrip "metastase" zal het zo zijn, dat, als de Nieuwe Geneeskunde zou worden erkent, dit woord zal verdwijnen. Als feit betekent metastase eigenlijk enkel "tweede kanker", dus kanker bijkomend bij een reeds voorhanden zijnde. De academische geneeskunde verbindt echter met het woord de hypothese, dat de eerste kanker op de een of andere manier - en wel in een soort inwendige besmetting - de veroorzaker van de tweede kanker is. De Nieuwe Geneeskunde loochent niet het feit "tweede kanker", maar ze zegt, dat het geen metastase is. Ze zegt, dat iedere "tweede kanker" door een eigen conflict wordt veroorzaakt. Tragisch genoeg zijn dat meestal conflicten, die door de diagnose van kanker zijn te verklaren (dieren hebben in zeldzame gevallen "metastasen").

De voorstelling, dat kanker zich in een soort van inwendige besmetting in het lichaam verspreidt, is een hypothese, dan wel insinuatie (geldt echter als feit in de academische geneeskunde). Als het deze inwendige besmettingen zou geven, zouden alle bloedtransfusies vanwege dreigend besmettingsgevaar van kanker worden verboden. Tot op heden is er

geen "kanker-bloed-test" - en het is niet bekend, dat tumormerkers worden ingezet, om bloeddonoren op kanker te controleren. Daarmee toont zich, dat de academische geneeskunde haar eigen hypothese "metastase" (voor de academische geneeskunde toch een feit!) niet serieus neemt, dus haar met elke bloedtransfusie feitelijk zichzelf tegenspreekt (uiteindelijk: gefalsificeerd!).

Een academisch medicus zou ter rechtvaardiging en zakelijk volledig juist zeggen, dat men bij een mens nog nooit een kankerbesmetting van lichaam tot lichaam waargenomen zou hebben.

De Nieuwe Geneeskunde daarentegen argumenteert sluitend: elk kankerproces betekent een conflictschok. elke tweede kanker een tweede conflictschok. Zou dat niet zo zijn, dan zouden de tegenstanders van de Nieuwe Geneeskunde dat kunnen controleren (falsificeren).

Resultaat tot vraag 3

De academische geneeskunde veronderstelt, dat haar hypothesen "feiten" zijn. Het is echter aan te tonen, dat het "feitensysteem" van de academische geneeskunde tegenstrijdigheden bevat, dus in grote delen zo is opgebouwd, dat het niet eens potentieel falsificeerbaar (en daarmee wetenschappelijk) is. Het systeem van de Nieuwe Geneeskunde daarentegen is sluitend en potentieel falsificeerbaar. Daarom is het onwetenschappelijk, onethisch en daarmee uiteindelijk in strijd met de grondwet, de Nieuwe Geneeskunde geen ruimte te geven.

Een afsluitend commentaar:

De "academische geneeskunde" bevindt zich in een bijzondere situatie. Ze oppert de aanspraak, wetenschappelijk te zijn en zou daarmee - zo veel mogelijk- niet-politiek en enkel wetenschappelijke principes verplicht zijn. Ze oppert echter gelijktijdig de aanspraak, de politiek-machthebbende en daarmee "onwetenschappelijke" bescherming van een (dienstverlenende) gilde te mogen genieten. Het gilde-privilege maakt het de vertegenwoordigers van de academische geneeskunde mogelijk, wetenschappelijke verklaringen ongestraft met niet-wetenschappelijke, namelijk beleids-, dan wel machtsbeleidsmiddelen te beslissen. De academische geneeskunde kan zich tot op heden in deze eigenlijk "onmogelijke" situatie in stand houden, omdat de niet-medici (als patiënt of politicus) de hun grondwettelijk toegestane therapievrijheid niet willen, dan wel kunnen gebruiken, omdat ze vol angst zijn voor de dood en het verlies van de gezondheid, waarmee zij en dus de hele samenleving worden bedreigd, als de academisch-medische therapie wordt afgewezen. En angst is een slechte raadgever. De tegenstrijdigheid tussen "wetenschap" en gilde" wordt in het geval van de therapienoodzaak voor kinderen en onmondigen tegenwoordig zo opgelost, dat deze - ter aanzicht van het gilde en daarmee niet met wetenschappelijke criteria overeenkomend - medische onder dwang behandeld moeten worden. Ouders of voogden, die wetenschappelijk gemotiveerd deze therapie voor de hun toevertrouwd afwijzen en proberen, hieraan te ontkomen, worden strafrechtelijk vervolgd. Dit is ethisch gezien een "onmogelijke situatie", dus on-ethisch, dus in dit geval onwetmatig.

Resultaat tot het commentaar

De aanspraak van de academische geneeskunde, vanuit haar "gilde" - dus onwetenschappelijk - een therapie-beslissings-alleenrecht te willen doordrukken, dus bij de therapie van kinderen al doorgedrukt te hebben, is onwetmatig.

Slotsom

Volgens natuurwetenschappelijke criteria moet de Nieuwe Geneeskunde volgens de huidige stand der wetenschap en volgens huidige 'beste weten' voor juist worden verklaard.

De academische geneeskunde is daarentegen, natuurwetenschappelijk gezien, een amorfe brij, die vanwege fundamenteel verkeerd begrepen (vermeende) feiten nog niet op onjuistheid te controleren is, van verifieerbaar nog maar te zwijgen. Ze moet daarom naar natuurwetenschappelijke criteria als een verzameling hypothesen en daarmee als onwetenschappelijk en naar menselijke oordeel als foutief worden bestempeld.

Leipzig, 18 augustus 2003

Arbeitsstelle Technikgeschichte
Studium generale
Hochschule für Technik, Wirtschaft
und Kultur Leipzig (FH)
Prof. Dr. H.-U. Niemitz

Hogeschool voor techniek, economie en cultuur Leipzig
Studie generale en afdeling techniekgeschiedenis
Prof. Dr. Hans-Ulrich Niemitz

PF 301166, 04251 Leipzig
Tel: 0341/3076-6219

Fax: 0341/3076-6456

Karl-Liebknecht-Straße 132, 04277 Leipzig
Mail: niemitz@r.htwk-leipzig.de

H.-U. Niemitz, HTWK Leipzig, PF 301166, 04251 Leipzig

Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer
Camino Urique 69 / Apdo. 209
E - 29 120 Alhaurin el Grande

18/03/2004

Betreft: stellingname tot de stellingname van het rapport tot de Nieuwe Geneeskunde/ 9 blz.

Stellingname tot de stellingname van de universiteit Tübingen - vertegenwoordigd door de professoren Keuth en Rassner tot mijn rapport (van 18/08/2003) tot de Germaanse Nieuwe Geneeskunde

Prof. Dr. Hans-Ulrich Niemitz, HTWK Leipzig

Voorwoord - "Tübingen" dreigt als oord der verschrikking de geschiedenis in te gaan

Deze tekst bevat rechtstreeks geen informatie tot de Nieuwe Geneeskunde; Deze te geven is ook geen opzet. Het gaat hier om de uiteenzetting met de universiteit Tübingen, dan wel met de van de universiteit Tübingen gestelde auteurs van de twee stellingnamen.

Mijn stellingname zal in detail tonen, hoe de heer Keuth logica en wetenschapstheorie verdraait. Wat hij onder hypothese verstaat, dient hem ter rechtvaardiging van willekeurige argumentaties. Zijn systeembegrip met betrekking tot de natuurwetenschap en recht openbaart, dat hij niet - en dat geldt ook voor de heer Rassner - als wetenschapper maar als heerser wil denken en denkt. Verder wordt gezegd, dat de heer Rassner als het prototype van de "vrees verwekkende academische medici" argumenteert en als karikatuur zou kunnen doorgaan, als de situatie niet zo ernstig zou zijn.

Algemeen toont zich, dat de universiteit Tübingen, hier vertegenwoordigt door Keuth en Rassner, aanhoudend - en dat al sinds meer dan 20 jaar - buiten alle regels van de moraal (hier ook te verstaan als menselijkheid) en ethiek (hier te verstaan als "juist begrepen" recht) argumenteert en handelt. Dat heeft fatale gevolgen. Ten eerste moesten en moeten aanhoudend ontelbare mensen sterven, omdat vrijheid van therapie wordt verhinderd. En dan lijdt de rechtsstatelijkheid, omdat klaarblijkelijk tegen de principes van de rechtsstatelijkheid academisch-medische interesses à la Tübingen worden doorgedrukt. Een universiteit heeft wetenschap voort te brengen en ze niet te hinderen of zelfs - zoals hier geconstateerd - te verhinderen. De universiteit Tübingen zou zich op zichzelf en de principes van de wetenschap moeten bezinnen. In het andere geval wordt haar naam om in orde van grootte verschrikkelijke wijze als de naam van de tegenstanders van Ignatz Semmelweis de geschiedenis ingaan.

((Voor snel-lezers: springt U naar "slotwoord"))

Tot de actuele situatie - de rechtbank brengt de stellingname van de uni Tübingen Dr. Hamer ter kennis

Met de brief van 19/12/2003 wordt dhr. Dr. med. theol. Ryke Geerd Hamer van de administratieve rechtbank Sigmaringen een "conclusie tot gewenste kennis toegezonden." De conclusie bevat een schrijven van de universiteit Tübingen van 17/11/03. De brief is aan de administratieve rechtbank Sigmaringen gericht en betreft zich op het "rapport van de Nieuwe Geneeskunde" van Prof. Dr. Hans-Ulrich Niemitz". Als bijlage bevat het: "Stellingname van Prof. Dr. Herbert Keuth van 15/09/2003 ... / stellingname van Prof. Dr. Gernot Rassner van 30/10/2003 ... [en] een kopie". Het kopie had ik niet ter beschikking en bevat waarschijnlijk de aanvraag van de rechtbank aan de universiteit Tübingen tot mijn rapport [Niemitz].

In het schrijven van de universiteit Tübingen van 17/11/03 aan de rechtbank staat o.a. het volgende: "Voor de beslissing van het hangende rechtsgeding komt het op het van de rechtbank toegezonden 'rapport tot de Nieuwe Geneeskunde' van professor Dr. Hans-Ulrich Niemitz niet aan. De universiteit Tübingen wil dit 'rapport' desondanks niet onbecommentarieerd laten. Ze legt in de bijlage twee stellingnames tot het 'rapport' voor, één uit wetenschapstheoretische zicht van Prof. Dr. Herbert Keuth en één uit medische zicht van Prof. Dr. Gernot Rassner. uit de stellingname van zijde van de wetenschapstheorie blijkt, dat het 'rapport' al in aanzet verkeerd is. Uit de stellingname van zijde van de geneeskunde wordt duidelijk, dat het uit een ophoping van onsubstantiële beweringen bestaat." - Navolgend zal ik [Niemitz] de beide stellingnames becommentariëren.

Tot de stellingname van Prof. Dr. Herbert Keuth (wetenschapstheoreticus):

Dhr Keuth argumenteert impertinent, onlogisch en wetenschaps-theoretisch dubieus

Dhr. Keuth moet in zijn afsluitende (het immuunsysteem betreffende) uitspraak, hoewel hem dit thema bijna een derde van zijn uitvoeringen waard is, het estafettestokje aan een medicus verder geven. Hij waagt het hier niet, om een eigen mening te uiten. Mijn argumentatie, "De hypothese ..., dat er een immuunsysteem zou zijn, is een niet falsificeerbare uitspraak" houdt hij een impertinent argument voor: volgens de trefwoordenindex van de Brockhaus encyclopedie zouden het in ieder geval waarneembare bestanddelen van het immuunsysteem geven. Vanzelfsprekend kan een ieder en in het bijzonder Dhr. Keuth altijd willekeurig willekeurige dingen en voorvallen, die blijkbaar op de een of andere manier in een samenhang staan, tot "systeem" benoemen. En dan zijn er altijd observeerbare bestanddelen van het "systeem". Zo kan Dhr. Keuth een ieder, die aan deze benoeming twijfelt, per willekeuraanwijzing tot zwijgen brengen. "Wat men waarneemt, dat moet bestaan! Basta!" Zo te handelen is zeer dubieus en al in 1796 heeft Kant zoiets te doen als "impertinent" omschreven¹. Dus: Deze manier van zijn tegenwerking toont een bedenkelijk laag niveau wetenschaps-theoretisch en zelfs algemeen logisch denken.

Wat is een hypothese? Wat is "vrij van hypothesen"? Een voorbeeld - en een beetje ethiek

Is ons weten van de samenhangen van zwangerschap en geboorte een hypothese? Ik vraag dat, omdat Keuth in zijn stellingname beweert: "(a) ... kan er een theorie, die vrij van hypothesen is, in een empirische wetenschap helemaal niet bestaan." We weten, dat uit zwangerschap de geboorte volgt. En met dezelfde zekerheid weet de Nieuwe Geneeskunde betreffende het verloop van kanker. Bij de zwangerschap kan het voor de geboorte tot de dood van de moeder komen of worden afgedreven, of iets anders verhindert de geboorte. Zulke voorvallen kunnen echter niet de uitspraak weerleggen (falsificeren): "We weten zeker, dus vrij van hypothesen, op zwangerschap volgt geboorte."

¹ Blumenberg, Hans (1996) Die genesis der kopernikanischen Welt 1, Suhrkamp, Frankfurt am Main, hier Seite 67

Men stelt zich - om het voorbeeld "zwangerschap" per gedachteconstructie in het absurde verder te voeren - een "medisch hoog ontwikkeld" volk voor, waarin de mensen de samenhangen tussen geslachtsverkeer en zwangerschap niet kennen. In het bijzonder hebben ze ook nog geen geboorte beleefd, dus de afsluiting van de zwangerschap. Zo worden voor hun uit niet bekende oorzaak in onregelmatige afstanden vrouwen zwanger. Deze toestand wordt als onverklaarbaar, ziek en tot de dood voerend aangezien. Want: er groeit iets (een tumor?) in het vrouwelijk lichaam. Dit "iets" zal - zo gelooft men - niet ophouden met groeien. Daarom moeten de patiënten worden behandeld. Met bestraling, medicijnen, operatie en zelfs ook met het doden van de patiënten beëindigt het gilde van de zwangerschapsbehandelaars de kwaadaardige ziekte zwangerschap. Niemand weet, dat het proces van de zwangerschap weliswaar iets buitengewoonlijks en daarmee niet normaal en soms ook iets gevaarlijks is, maar uiteindelijk biologisch zinvol is. Dit volk zal uitsterven, omdat niemand heeft herkend, wat het normale einde van een zwangerschap betekent. De eerste persoon, die er op wijzen zal, dat zwangerschap iets biologisch zinvol is, zal men spottend afwijzen. Met zo een hypothese zou toch een ieder kunnen komen en eventueel ook nog verlangen, de ziekte zwangerschap niet volgens de regels van het gilde van zwangerschapsbehandelaars - dus bestraling, medicijnen en operatie - te behandelen en daarmee te beëindigen. Dat zou toch onethisch zijn, omdat het algemeen bekend de dood van de patiënte betekent!

Het is duidelijk: de kennis van de zwangerschap - eenmaal geworven - is vrij van hypothesen. De onontwikkelde wetenschaps-theoreticus heeft het moeilijk met zulke inzichten.

In het bovengenoemde voorbeeld van het "volk zonder geboorten" is het zo, dat de zwangerschapsbehandelaars het nooit tot een geboorte laten komen. Daarom moet voor haar de "geboorte" een hypothese zijn. Heden is het bij het kankerproces vergelijkbaar, maar toch ook verschillend. Wat bij het "volk zonder geboorten" het gebeuren zonder geboorte is, is thans bij ons, het "volk zonder kankergenezing", het kankerproces. Dit wordt verkeerd begrepen en daarom bijna altijd direct "behandeld" en in zijn normale verloop zo gestoord, dat het nooit meer tot een normaliteit van het kankerproces komt - zoals in het voorbeeld nooit tot geboorte. De tumor (bv darmkanker, borstkanker) als biologisch zinvolle orgaanversterking als afsluiting na een conflictoplossing te zien, moet degene hypothetisch voorkomen, die zich weigert, het in het geheel zo ver te laten komen. Bemoeilijkt wordt het inzicht daardoor, dat (eerst) een conflict-oplossing moet plaatsvinden, om tot genezing te komen. Zo sterven vanzelfsprekend diegene, die geen conflictoplossing bereiken. Bijvoorbeeld moet voor de genezing bij een met een tumor verbonden proces het conflict worden opgelost. Eerst dan wordt de tumor -en dat heeft zijn tijd nodig - onder koorts en andere schijnbare tekens van "ziekte" van de micro-organismen afgebouwd, wat nu juist de betroffene persoon wederom "ziekte"-verschijnselen geeft.

Met behulp van de methode van de abductie kan men - zoals navolgend verklaard - zowel theoretisch als ook heel praktisch (men stelt zich steeds de zo even voorgestelde vergelijking "geboorte - kankerproces") tot vrijheid van hypothesen komen. De abductie is echter niet makkelijk te begrijpen. De Brockhaus schrijft: "Deze methode wordt bij iedere hypotheseopstelling feitelijk toegepast. In verschil met deductie is de conclusie slechts waarschijnlijk (zoals [ook] bij de inductie), vergroot echter het inzicht, omdat het een nieuw idee in het denken teweeg brengt en daardoor nieuwe wetenschappelijke concepten mogelijk maakt" (Brockhaus encyclopedie 1996). Hier een voorbeeld van een abductie, die op het bovengenoemde voorbeeld "zwangerschap" aansluit en toont, hoe bij het "volk zonder geboorten" een theorie, vrij van hypothese, kan ontstaan:

- Ik zie en beschrijf een **resultaat**: Deze vrouwen baren (dit moet men echter laten gebeuren, mag het niet in paniek kunstmatig verhinderen, anders ziet men eenvoudig niets).
- Ik postuleer een **regel** (hypothese) en heb daarvoor nieuwe begrippen, dan wel een nieuw concept nodig, hier: "zwangerschap" (i.p.v. ervoor "ziekte"). Deze nieuwe begrippen (hier slechts één), pas ik voor de formulering van de (nieuwe) regel (hypothese) toe: Alle vrouwen, die zwanger zijn, baren. (Ze zijn dus niet ziek en niet aan de dood overgeleverd.)
- Thans kan ik in het geheel eerst het **geval** als geval waarnemen, kan dus plaatsen (en anders handelen als vroeger): Deze vrouw is zwanger. (Ze is dus niet ziek en aan de dood overgeleverd, zoals vroeger werd geloofd. Ik wacht dus de geboorte af en help bij de voorbereidingen van de geboorte en bij de geboorte, in plaats van de zwangerschap door de zwangerschapsbehandelaars kunstmatig af te laten breken.)

Wat ik zie ("**resultaat**": Deze vrouwen baren) en de gepostuleerde **regel** ("hypothese": Alle vrouwen, die zwanger zijn, baren.) behoren nu hypothetisch bij elkaar. "Hypothese", omdat ik tot op heden enkel gevallen - ook als zijn het er zeer veel - heb gezien, waarvan altijd nog wordt beweert, dat het enkel "uitzonderingen" zouden zijn. Thans zou ik de zekerheid van de deductie willen bereiken, dus vrij van hypothesen kunnen argumenteren in de vorm van:

Regel (Alle vrouwen, die zwanger zijn, baren.)
 + **geval** (Deze vrouwen zijn zwanger.)
 → (hypothese-vrij) **resultaat** (Deze vrouwen bare.)

De regel moet zeker (vrij van hypothesen) worden. Daarvoor moet ik het constructie-principe van de regel begrijpen, het "teleologische", dat wil zeggen het doelgerichte, het zinvolle, het altijd weer plaatsvindende en reproduceerbare van dit gebeuren. Het bovenvermelde verhaal tot het thema zwangerschap verduidelijkt, wat hier wordt bedoeld. Op zwangerschap volgt geboorte. Dat is geen hypothese, omdat het biologische constructieprincipe van het "leven" duidelijk is. Nochtans moet het eerst, in het geval dat het onbekend is, worden ontdekt.

Technici hebben met deze manier van argumentatie geen problemen. De door hun gebouwde machines hebben een hun bekende constructieprincipe, hebben een doel, een bedoeling, eenvoudigweg het "teleologische". Iedere technicus weet, en dat verontrust de wetenschapper: Een elektromotor functioneert - en wel "vrij van hypothesen". Hij functioneert, omdat hij zo is geconstrueerd, zoals hij is geconstrueerd. En met betrekking tot zwangerschap zijn alle vrouwen zo geconstrueerd, dat vrij van hypothesen geldt: zwangerschap is doelgericht en betekent komende geboorte: zo zijn de vrouwen "geconstrueerd"! Overeenkomstig vrij van hypothesen en met dezelfde zekerheid - volgens de Germaanse Nieuwe Geneeskunde - is het kankerproces te verstaan, dat, zoals bij "zwangerschap" een zinvol doel heeft. Vanzelfsprekend moet men toekijken en testen. Als men voorheen de samenhangen zo niet heeft gezien (en zoiets kan gebeuren, dat is niet oneervol), men er nu echter op stuit, dan moet men als iemand, die als ware wetenschapper wil werken, controleren. Dat is geen vraag van een willekeurige wetenschapper maar **ethische** plicht. De wetenschappers maken toch aanspraak, wetenschappelijk te zijn. Ze zouden willekeur en macht af moeten wijzen. Een wetenschapper moet onderzoeksresultaten, die hem persoonlijk niet passen, erkennen dan wel zijn consequenties trekken. Er bestaat eenvoudig geen koningsweg (= machtsweg) tot de wetenschap. De wetenschappers zijn enkel de onderzoeksresultaten, dan wel de onderzoekingsvragen van alle wetenschapper verplicht. En "alle" betekent **alle**. Wie zich enkel zijn gilde en niet de wetenschap verplicht voelt, is geen wetenschapper maar heerser of eenvoudig onderdaan. Precies dat is echter bij de medici waar te nemen. Zo is men dan helaas enkel "academisch medicus".

***Dhr. Keuth's zijn begrip van recht verdraagt zich niet met onze grondwet.
En: Wat is een systeem? Kan men het rechtstreeks waarnemen?***

Dhr. Keuth reageert op mijn uitspraak "Het immuunsysteem heeft tot nu toe nog niemand rechtstreeks kunnen waarnemen" met het argument: een systeem is een abstract. Zo heeft ook nog niemand een rechtssysteem rechtstreeks kunnen waarnemen, doch daaruit volgt blijkbaar niet, dat er geen zou bestaan." Men kan het rechtssysteem zeer goed rechtstreeks waarnemen. Het is een van mensen geconstrueerde en in teksten gedocumenteerde som van op elk moment toegankelijke handelseaanwijzingen. Wat moet gebeuren dan wel zal, als een schuldverdrag niet wordt vervuld, is voorspelbaar en direct waarneembaar. Dat geldt ook voor andere verplichtingen (bv niet misdadig te worden of de verkeersregels niet te overtreden).

Het is ook voorspelbaar en direct waarneembaar, als er niets zal gebeuren. Dit systeem zet, zodra een aanklacht wordt ingediend of strafbare feiten (van staatswege te volgen wetten overtreden) ter kennis worden genomen, gedetermineerde verplichtingen. Hier is eenduidig en voorspelbaar, in zich sluitend en zonder tegenspraken alles systematisch voorspelbaar en waarneembaar. Het rechtssysteem schrijft voor en controleert. Als alles correct verloopt, dan gebeurt er niets bijzonders. Als er echter iets gebeurt, wat het rechtssysteem tot handelen dwingt ("noodprogramma" starten, die in haar veroozakingsvoorwaarden en in haar aflopen telkens door een bepaalde soort van daden vooruit zijn bepaald!), dan kan men het systeem rechtstreeks waarnemen. de rechtstreekse waarneming van het rechtssysteem bestaat namelijk daaruit, vrij van twijfel het proces te kunnen ordenen en te kunnen herkennen, dat juist in dit moment op deze plaats precies dat moest gebeuren - en niets anders en niet voordien en niet ergens anders. Hier is er geen twijfel, omdat deze wetten door mensen zijn gemaakt. Ze moeten tenslotte de kwaliteit van een weliswaar willekeurig maar axiomatisch, dat wil zeggen in zich zonder tegenspraken zetting hebben. Wetten van deze aard (uiteindelijk "recht") - er zijn ook onwettige wetten! - hebben de ingelichte mensen zo gefascineerd, dat ze meenden, dat regels, die ze als gevolg van hun experimenten en natuurobservaties hebben ontdekt, de naam "natuurwetten" te moeten geven. Deze ongelukkige benoeming is eigenlijk een perversie en zou elke wetenschaps-theoreticus als probleem aanwezig moeten zijn. Een (in de organismen gefantaseerd) immuunsysteem met een (door de mensen bewust gecreëerd) rechtssysteem in de van Reuth gedane manier gelijk te stellen, bewijst een bedenkelijk lage standaard wetenschaps-theoretische argumentatie.

Uitweiding tot recht: typisch genoeg heeft Dhr. Keuth niet begrepen, wat recht is

Het recht zet een norm. Als in strijd met deze norm wordt gehandeld, dan is dat enkel vanwege het recht in het geheel herkenbaar. Een daadwerkelijke handeling tegen de normen betekent dus niet, dat daarmee het recht is afgeschaft of niet meer geldt. Als het recht zelf wordt afgeschaft, gebeurt dat oftewel totaal en in één klap (socialistische of nazistische revoluties laten, dan wel lieten dat zien) of het gebeurt gedeeltelijk en eerder sluipend (deelgebieden worden het recht onttrokken, zoals men het vandaag bij - in principe een feodaal stelsel overeenkomstig - geneeskunde - of gezondheidssysteem moet constateren). In principe betekent een tegenspraak in het rechtssysteem en daarmee in het samenlevingssysteem de "falsificatie", namelijk rechts-onzekerheid en daarmee de afwezigheid van recht. Recht kan enkel met rechtszekerheid recht zijn. In de realiteit moeten tegenspraken niet direct het hele systeem "falsificeren", dus overall rechtsonzekerheid en daarmee afwezigheid van recht betekenen. De ondersystemen van de samenleving kunnen zo ver ontkoppeld zijn, dat voor een bepaalde tijd a-rechtelijke, dus geen rechtszekerheid aantoonbare ondersystemen - en (zoals gezegd) de geneeskunde- dan wel gezondheidssysteem behoort daarbij - neigen tot corruptie, vervalsingen (zie Krebsforschung, der Fall Hermann enz.) en neigen tot afzuigen van de rondom in "rechtszekerheid" en "in goed

vertrouwen" verwekte rijkdommen. De "rechtspraak" de Germaanse Nieuwe Geneeskunde betreffend toont, hoe en dat van het "ondersysteem" geneeskundesysteem een voor de samenleving in het rechtssysteem uitstralende existentiële gevaar dreigt. Hier zijn krachten aan het werk, die sluipend, radicaal en systematisch in strijd met de norm handelen, dus haar willen afschaffen. Ze proberen het recht en daarmee de norm zo te verdraaien, dat hun handelen tegen de norm niet (meer) herkenbaar zijn (zie daartoe ook mijn "oordeelsverwijt").

Dus: De Keuthse gelijkstelling met betrekking tot het "abstractum" van immuunsysteem en rechtssysteem laat herkennen, in welke geest Dhr. Keuth argumenteert (en helaas ook vele andere "wetenschaps-theoretici" en bijna alle medici met hem): Het is voor hem niet mogelijk, het bijzondere aan een (werkelijk) rechtssysteem te herkennen. Het recht, dat tegen onrechtmatige wetten (zoiets bestaat helaas) of tegen rechters, die wetten willekeurig uitleggen (zoiets bestaat helaas ook) verdedigt en moet worden doorgezet, is hem naar believen. Helemaal naar het motto: "Wat wet is, is recht!" (Meerdere Duitse dictaturen leerden ons, dat het "zo" niet gaat - niet mag gaan!) Voor hem is een recht ondenkbaar, dat niet zijn en zijn medici passende "heersende" regels, bevelen en voorschriften inhoudt van de soort: "De geneeskunde heeft altijd gelijk - en wat medisch is, bepaal ik." Overeenkomstig is het voor hem onmogelijk om te begrijpen, wat werkelijk een wetenschappelijk oordeelsysteem betekent. Hier treffen zich op ontstellende wijze de twee soorten van verkeerd begrip van recht en wetenschap. Beiden, recht en wetenschap, blijven onbegrepen.

Ter stellingname van Prof. Dr. med. Gernot Rassner (medicus):

Dhr. Rassner argumenteert in de geest van "ik ben heerser" en consequent onethisch. Dit is een medicus onwaardig en nochtans helaas typisch. Dat is enkel in detail te tonen.

De academische geneeskunde offert bij haar klinische therapiestudies mensen

Dhr. Rassner schrijft in de laatste zin van zijn stellingname: "reëel bestaande genezingskansen ... kunnen daarmee [bij het zoeken naar andere behandelingsmogelijkheden] worden vernietigd. Ook is het ethisch onverantwoordelijk en volledig uitgesloten, dat de 'academische geneeskunde dan wel onze samenleving' de Nieuwe Geneeskunde 'ruimte geeft', om bijvoorbeeld in het kader van een klinische therapiestudie deze te controleren dan wel te verifiëren (of te weerleggen)." Van waar neemt Dhr. Rassner de zekerheid van de uitspraak, dat reëel bestaande genezingskansen worden vernietigd, zonder ooit te hebben gecontroleerd, hoe de genezingskansen bij de Nieuwe Geneeskunde er uitzien? Als hij zich hardnekkig weigert, dit te controleren, mag hij logischerwijze zo een uitspraak niet doen. (Maar "logica" is hoe dan ook niet de sterkte van de twee heren en hun stellingname ...) En: Merkt Dhr. Rassner niet, dat hij met deze uitspraak kort ervoor staat, elke klinische therapiestudie te verbieden? Is het niet zo, dat voor elke studie de betrokken patiënten moeten worden geïnformeerd en toestemming moeten geven? Zoals bij elke studie zou ook hier - bij de vergelijking Nieuwe Geneeskunde en academische geneeskunde - de patiënten worden geïnformeerd. Dan zouden ze vrij kunnen beslissen, welke vorm van therapie - Nieuwe of academische - ze willen gebruiken. Wat is daaraan "ethisch onverantwoordelijk"? Geheel in tegendeel! Hier toont zich de ethiek, die namelijk het individu de vrijheid garandeert, zelf de risico's van de verschillende therapievormen in te schatten. Het individu kan beslissen en is niet "'ik-wil-graag-heersen" uitgeleverd, die uiteindelijk willekeurig (per loting!) de groepen indeelt. Men moet hier vermoeden, dat Dhr. Rassners begrip van ethiek - het is echter eerder een begrip van niet-ethiek" - met betrekking tot therapiestudies inhoudt; met niet-geïnformeerde studie-deelnemers, dan wel patiënten te willen "experimenteren". Bij de dubbel-blind-studies is het niet-geïnformeerd-zijn zelfs in het programma. Een dubbel-blind-studie is de toegegeven onwetendheid van biologische samenhangen van het gebeuren. Het heeft als resultaat altijd enkel een statistische evaluatie, meer niet. Meer gaat in principe niet! De slachtoffers van de placebo-medicamenten of zelfs de (bij)werkende medicamenten zijn

geplant. De patiënt wordt niet geïnformeerd. In plaats daarvan wordt hem om toestemming gevraagd, zich te laten opofferen! Hij heeft geen mogelijkheid, tussen verschillende therapievormen te kiezen. Hem de keuze tussen verschillende therapievormen te onthouden, is onverantwoordelijk en onethisch. Een gebod van de moderne samenleving is het offerverbod. Dubbel-blind-studies zijn een uit de noodsituatie toegelaten terugval in voormaatschappelijke, dus gemeenschappelijke of machts- toestanden met hun offergebed! De Nieuwe Geneeskunde - als gevolg van haar wetenschappelijk-biologische begrippen - kan deze noodsituatie uit de weg ruimen. De Nieuwe Geneeskunde zou dus eindelijk ethisch verdraaglijke therapiestudies mogelijk maken. Merken Dhr. Rassner en al zijn mening delende academische medici niet, dat ze onverantwoord en onethisch argumenteren? Merken ze niet, dat ze hun patiënten opofferen? Merken ze niet, dat het bij hun klinische therapiestudies programma is, dan wel bij hun van hun zelf als gevolg van gildedwang star gehouden wetenschap ook onvermijdbaar is? Of willen ze niets merken?

Dhr. Rassner is tegen meningsvrijheid

Dhr. Rassner veronderstelt, dat mijn rapport onverantwoordelijk is. Hij meent, dat patiënten, die dit rapport lezen, tegen hun wil gevoelsmatig of psychisch zouden worden beïnvloed, dat hun dus "gesuggereerd [zou worden], zich zo snel mogelijk van de foute, onwetenschappelijke academische geneeskunde af te wenden..." enz. Hoe denkt Dhr Rassner over zijn patiënten? Zijn ze allemaal dom? Zijn ze onmondig? Mogen ze niet geïnformeerd worden of worden opgeroepen, zichzelf te informeren. Mijn bericht kan hier enkel als oproep worden opgevat, zich verder over de Nieuwe Geneeskunde te informeren. Wil Dhr. Rassner als vertegenwoordiger van de academische geneeskunde ook nog de menings- en informatievrijheid afschaffen? Blijkbaar is dat zo! Zoals reeds voorgaand (zie "stellingname tot Keuth") aangeduid, kan men hier herkennen, hoe het gebied van het (academisch-)medische systeem, dat ethiek blijkbaar in het geheel niet kent, over zijn systeemgrenzen heen grijpt en probeert, het grondrecht van menings- en informatievrijheid af te schaffen.

"typisch academische geneeskunde"

Dhr. Rassner maakt aanmerkingen tot "toepassing dan wel 'verificatie' van de Nieuwe Geneeskunde". Hier demonstreert dhr. Rassner een vanzelfsprekendheid als "Ik-wil-graag-heersen" en "zijn-patiënten-offerend". Hij kent namelijk generlei feiten, dat de Nieuwe Geneeskunde betere resultaten boekt als de academische geneeskunde". Bedankt voor deze bekentenis. Maar misschien zou hij van adequate publicaties eenvoudig maar ter kennisgeving notie nemen. En hij zou niet systematisch eraan meewerken, dat studies worden verhinderd, die zulke beslissingen tussen deze beide "geneeskunden" mogelijk zouden kunnen maken. Zijn onethische (en daarmee machtgerichte) vanzelfsprekendheid toont zijn zin: "*Het is medisch gezien ethisch volledig uitgesloten, om zo een studie door te voeren en patiënten openlijk in gevaar te brengen.*" Het boven (stellingname tot Keuth) geconstrueerde en beschreven voorbeeld van het "volk zonder geboorten", wie hun "artsen" niet weten, dat zwangerschap geboorte en niet ziekte en dood betekent, kreeg precies hetzelfde te horen: "Met zo een hypothese zou toch een ieder kunnen komen en eventueel nog verlangen, een zwangerschap niet volgens de regels van het gilde - dus bestraling, medicijnen en operatie - te behandelen, dan wel te beëindigen. Dat zou toch onethisch zijn, omdat het de zekere dood van de patiënt betekent!"

Opmerkingen tot "algemene stellingname" van Rassner - en "professorennoed"

Wat blijft er te zeggen? Dat (dus mijn) rapport zou "een ophoping van zuivere veronderstellingen" voorstellen, volgens Rassner. Wat stelt zijn stellingname voor? Antwoord: De documentatie van de onverzoenlijke machtswil van een typische vertegenwoordiger van de academische geneeskunde, die tot afzekering van zijn macht ook nog de logica moet verbuigen. Afwijkende meningen moeten "zonder verantwoording" en "ethisch onverantwoordelijk" zijn.

Het is dus gevaarlijk - aldus Rassner -, als mensen een andere mening mogen ervaren (gevaarlijk voor wie?). Zo toont zich, dat dhr Rassner in deze zijn stellingname anti-constitutioneel argumenteert. Dat te doen -zo moet ik opmerken - is overigens door de grondwet gegarandeerde vrijheid van meningsuiting (die dhr. Rassner klaarblijkelijk wenst af te schaffen) beschermd. Maar: Mag een professor dat alles doen? Als het niet zo belachelijk en onwaardig zou zijn, zou men moeten zeggen: hier is een grens bereikt. eigenlijk zouden beide heren professoren disciplinair van hun patroon nadrukkelijk vermaand moeten worden. Want geen professor mag tegen het recht (hier speciaal tegen het recht van menings- en informatievrijheid) en tegen wetenschappelijke principes (hier speciaal tegen de ethische grondbeginselen van wetenschap) verkondigen en daarmee plichten van het dagelijks werk schenden.

Als echter het recht al zo geschonden is, zoals het tot nu in de samenhang met de Nieuwe Geneeskunde en Dr. Hamer gelopen gerechtelijke procedures en andere justitiële acties hebben getoond, dan verwondert men "zich helemaal niet meer". Hier kan men studeren, hoe het medische systeem maffia-achtig reageert. Zo te ageren betekent ook, zijn eigen mensen 'in te zweren', dan wel ze te bedreigen. De uitingen van de Tübingse professor Voigt in de rechtszitting en het gedrag van de medische faculteit van de uni Tübingen aan het begin van de jaren 80 laten dat goed zien. Daarbij is professor Voigt overigens als iemand te interpreteren, die de maffia wilde ontvluchten, maar het niet kon, dan wel uiteindelijk niet waagde. Hier de citaten (ontnomen uit Schwarzenberg, Therese von; 2001 Krebs - heilende Krankheit? bladzijde 156f [in de hoekige haken staan aanvullingen van mij, Niemitz])

Voor de rechtbank [op 16/12/'86, administratieve rechtbank Sigmaringen] werd de decaan van de [medische] faculteit Tübingen, Prof. Voigt, gevraagd, of dhr. Hamer met zijn "NIEUWE GENEESKUNDE" gelijk zou kunnen hebben. Prof. Voigt bevestigde dit met de aanwijzing: "*In de academische geneeskunde weet men over kanker nagenoeg niets!*" De voorzitter wilde verder weten, of het klopte, wat Dr. Hamer zou zeggen, dat men binnen één tot twee dagen zonder twijfel door reproduceerbaarheid aan het eerstbeste geval zou kunnen testen, of de "NIEUWE GENEESKUNDE" natuurwetenschappelijk juist zou zijn. Prof. Voigt: "*Of in één, twee of drie dagen, dat kan ik niet zeggen, maar in principe klopt het!*" Op de tussenvraag van Dr. Hamer, of Prof. Voigt zich kon herinneren, in 1981 te hebben beloofd, dat de "NIEUWE GENEESKUNDE" volgens natuurwetenschappelijke criteria correct op haar juistheid in deze habilitatieprocedure zou worden gecontroleerd, antwoordde hij: "*Dat klopt weliswaar, dat ik dat heb beloofd, maar de [medische] faculteit heeft het afgewezen. Daarom moet ik het nakomen van deze belofte terugnemen!*" (De [medische] faculteit wees in 1981/1982 het habilitatiewerk met 150:0 stemmen zonder onthouding af).

Hier herkent men het "maffiaprobleem": Prof. Voigt verklaart, dat hij gedwongen zou zijn, de belofte terug te nemen. Bovendien ziet men bij de medische faculteit een stemmingsgedrag, dat in machtsstructuren bijna altijd en in democratische bijna nooit is te zien: 100% ja, 0% nee. (Waarom waagde niet op z'n minst Prof. Voigt ertegen te stemmen? Waarom waagde het niemand, een geheime stemming aan te vragen, bij zo een brisant thema eigenlijk een vanzelfsprekende noodzakelijkheid! Omdat een ieder zich groep-toegankelijk moet bekennen - anders dreigt er wat; zo wil, zoals bekend, de maffiamoraal.) Verder in het citaat:

De voorzittende rechter Dr. Iber neemt weer het woord: "Dus, meneer decaan, U zegt, dat Dr. Hamer gelijk zou kunnen hebben en U geeft toe, dat men natuurwetenschappelijk in één tot drie dagen zou kunnen testen, of zijn NIEUWE GENEESKUNDE juist is. Als ze echter juist is, dan moet U hem toch habiliteren!" Prof. Voigt: "*Natuurlijk!*" Voorzitter Dr. Iber: "Ja, meneer Voigt, nu snap ik er niets meer van: Dr. Hamer zou gelijk kunnen hebben, zegt U, en U zou dat op korte termijn kunnen controleren, waarom controleert U dat dan niet?" Prof. Voigt: "*We willen helemaal niet weten, of Dr. Hamer gelijk heeft!*"

Hier schreeuwt Prof. Voigt zijn nood uit; hij bedoelt: Ik mag het niet willen weten.

Voorzitter Dr. Iber: "Hoezo, U wilt het helemaal niet weten, of Dr. Hamer met zijn NIEUWE GENEESKUNDE gelijk heeft? Het is toch een habilitatieprocedure, dat moet U toch controleren!" Prof. Voigt: "*Nee, we moeten enkel een habilitatieprocedure doen met twee attesten. Of hij gelijk heeft, is niet interessant!*"

Hier bouwt Prof. Voigt de pseudo-legale "pro forma argumentatie" op: we moeten ons enkel aan de voorschriften houden. Of deze in strijd met het recht of wetenschap is, heeft ons niet te interesseren. Hier wordt ook de rol en betekenis van attesten duidelijk - en dat niet alleen bij habilitatieprocedures, maar ook in rechtszittingen: een attest wordt in het algemeen niet kritisch bekeken, maar als formaliteit gezien. Het enige belangrijke is: ja of nee - niet de argumenten.

Voorzitter Dr. Iber: "U wilt dat dus niet weten, alhoewel U het makkelijk zou kunnen testen en het eigenlijk zou moeten testen en hoewel het toch zulke verstrekkende gevolgen zou hebben? Prof. Voigt: *"Nee, we willen het niet weten. En ik zal altijd en altijd tegen Dr. hamer stemmen, om het even wat hij schrijft!"*

En hier schreeuwt Prof. Voigt nogmaals zijn nood uit.

In de rechtszaal ontstaat grote onrust, die Dr. Iber enkel daarmee kan beheersen, door de verhandeling voor beëindigd te verklaren.

Slotwoord

De stellingnamen van de heren professoren Keuth en Rassner - opgesteld in naam van de universiteit Tübingen - diskwalificeren niet enkel de medische faculteit van de universiteit, maar de gehele universiteit. Hun onwetenschappelijke, dan wel wetenschaps-vijandige argumentaties alsook de zich tegen de rechtsorde gerichte argumentaties zijn consequente uitdruk van de sinds meer dan 20 jaar pseudo-legaal lopende afweerstrijd van de academische geneeskunde tegen de Nieuwe Geneeskunde (pseudo-legaal, dat wil zeggen zoals reeds in vergelijkbare vorm vroeger voor de twee in de laatste eeuw bekende Duitse dictaturen op andere plaatsen en altijd zich "in het gelijk voelend" op vergelijkbare manier executeert - herinnert ook aan "Duitse fysica" of biologie en cybernetica à la Stalin). In plaats van wetenschappelijk te falsificeren - de Nieuwe Geneeskunde biedt uitgangspunten, ze te falsificeren, enkel lukt dit niemand van zijn tegenstanders - , schuiven theoretici en medici dubieuze voorschriften voor en "voelen zich zo in hun recht", drijven daarmee een onfaire, dus een spel in strijd met de wet. Zouden we in een voetbalspel met eerlijke scheidsrechters - en hier zouden dat de eerlijke wetenschappers en rechters moeten zijn - , dan zou de universiteit Tübingen de rode kaart getoond krijgen.

We zijn echter niet in een voetbalspel. We zijn in het ware leven. En hier gaat het op leven en dood. Sinds meer dan twintig jaar, daarbij alle regels van wetenschap, moraal en ethiek schendend, houdt de universiteit Tübingen de wetenschappelijke en in het bijzonder de medische voortgang op. En de consequenties zijn angstaanjagend: Jaar voor jaar zijn honderdduizenden zieken de mogelijkheden, zich volgens de Nieuwe Geneeskunde te laten behandelen, door het illegale de facto en de jure verbod van de Nieuwe Geneeskunde onthouden. En dat voerde jaar voor jaar tot de honderdduizendvoudige dood - en het houdt niet op. Men kan het eigenlijk enkel in de dimensie "massamoord" of "massadoding" juist beschrijven. Men mag het formeel-juridisch niet zo benoemen, want formeel-juridisch - moet men het als iets anders en veel erger beschrijven: formeel - en zo de strafrechtelijke categorieën van moord en doding finzinnig onttrokken - een permanente grondwetbreuk met de dood tot gevolg in honderdduizenden gevallen. Uiteindelijk zal zich over de universiteit Tübingen heen onze hele samenleving en daarmee elke rechter, elke officier van justitie, elke politicus, elke ambtenaar, elke professor, elke beroepsorganisatie of lobbyist en een ieder ander zich moeten afvragen, waarom en hoe hij zo iets kon toelaten.

Leipzig, 18/03/2004

Prof. Dr. Hans-Ulrich Niemitz